

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/303/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315210114
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4315210114.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Vladimíra Novotného v právnej veci žalobcu: L. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., B. F. XX, zastúpený: JUDr. Pavol Kocmán, advokát so sídlom Levice, Ľ. Štúra 33, proti žalovaným: 1. S. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. Q., U. P. XXXX/XX, t. č. bytom M. - S., B. XXX/XXX, 2. I. U. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. Q., U. P. XXXX/XX, v konaní zastúpený : JUDr. Namir Alyasry, PhD., advokát so sídlom 949 01 Nitra, Štúrova 43, o zaplatenie 52 000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 13C/206/2015- 274 zo dňa 06. apríla 2017 v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania vo vzťahu k žalovanému v 2. rade (výroky III., IV.) **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému v 2. rade **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Levice ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I. Žalovaná v 1. rade je povinná zaplatiť žalobcovi 52.000 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 3.6.2015 až do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v 1. rade v rozsahu 100 %. III. Žaloba voči žalovanému v 2. rade sa zamietá. IV. Žalovaný v 2. rade má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 657, § 100 ods.1, § 107 ods.1,2, § 451 ods.1,2, § 456 veta prvá, § 517 ods.1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 3 Nar. vl. SR č. 87/1995 Z. z. V odôvodení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú v 1. rade k zaplateniu sumy vo výške 52 000 eur. Uviedol, že na základe zmlúv o pôžičke zo dňa 17.02.2014, 10.03.2014 a 14.03.2014 žalobca poskytol žalovanej v 1. rade pôžičku v celkovej výške 52 000 eur. Plnenie poskytol vkladom na účet žalovanej v 1. rade. Žalovaná napriek výzve svoj dlh nevyrovnala, prestala komunikovať, pričom svojím konaním žalobcovi spôsobila škodu. Žalobca písomným podaním zo dňa 17.12.2015 žiadal, aby súd zaviazal k zaplateniu žalovanej sumy okrem žalovanej v 1. rade aj žalovaného v 2. rade U. W., nar. XX.XX.XXXX, nakoľko vyšlo najavo, že bankový účet uvedený v zmluvách, na ktorý žalobca poukázal peňažné prostriedky, patrí synovi žalovanej U. W., ktorého žalobca označil za žalovaného v 2. rade. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej v 1. rade vyjadril dňa 03.01.2017, uviedol, že poskytol plnenie žalovanej v 1. rade na základe zmlúv o pôžičke, ktoré vyhotovila žalovaná v 1. rade, pričom na uvedených zmluvách svoj podpis úradne osvedčila. Pred Okresným súdom Levice pod sp. zn. 4T/103/2016 sa vedie konanie o tejto poskytnutej pôžičke žalovanej v 1. rade pre spáchanie trestného činu podvodu. Zo spisového materiálu vyplýva, že žalobca peňažné prostriedky v

žalovanej výške na základe zmlúv o pôžičke poukázal na účet žalovaného v 2. rade. Na pojednávaní dňa 12.01.2017 žalobca uviedol, že žalovanú v 1. rade vyzýval viackrát na plnenie a tiež sa s ňou trikrát osobne stretol. Zmluvy o pôžičke, ktoré sa nachádzajú v spise, vyhotovovala žalovaná v 1. rade, avšak doposiaľ nezaplatila ani istinu, ani úrok. Taká bola dohoda so žalovanou v 1. rade, že každý mesiac bude platiť dohodnuté úroky vo výške 4 % z tej ktorej požičanej sumy. Žalovaná v 1. rade podľa dohody mala splácať úrok vo výške 4 % mesačne z každej zmluvy o pôžičke, na čom sa dohodli ústne. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 12.01.2017 uviedol, že na Okresnom súde v Leviciach sa vedie trestné konanie voči žalovanej v 1. rade pod sp. zn. 4T/103/2016. Peňažné prostriedky žalobca poukázal na účet žalovaného v 2. rade a preto je daná pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade v spore. K dohodnutým úrokom v zmluvách o pôžičke uviedol, že zmluvu o pôžičke vyhotovila žalovaná v 1. rade a dala takúto zmluvu na podpísanie. Žalovaná v 1. rade prestala komunikovať a preto žalobca požaduje splatiť celý poskytnutý úver, ktorý sa stal zročným, najneskôr podaním žaloby. Žalobca si v tomto súdnom konaní dohodnutý úrok neuplatňuje, pretože ide o úrok, ktorý možno považovať len ako následnú škodu, ktorá sa rieši v trestnom konaní voči žalovanej v 1. rade. Na pojednávaní dňa 09.03.2017 žalovaná v 1. rade uviedla, že žalovanú sumu vo výške 52.000 eur uznáva čo do právneho dôvodu a výšky. Tvrdila, že žalobca mal vedomosť o tom, že ide o rizikovú investíciu, pričom mal vedomosť aj o tom, že investícia mala byť použitá v Čechách. Peňažné prostriedky investovala v Českej republike do svojho podnikania a okrem pôžičky, ktorú jej poskytol žalobca vo výške 52.000 eur investovala aj svoje peňažné prostriedky a aj o tieto prišla. Celkovo prišla pri tejto investícii v Českej republike približne o sumu 150 000 eur. Požiadala súd, aby jej dlh povolil splácať v splátkach. Výšku splátok nevedela uviesť, poukázala na to, že mesačne zarába približne 1 000 eur. Ďalej uviedla, že so žalobcom sa dohodla tak, ako sú koncipované zmluvy o pôžičke a navyš sa ústne so žalobcom na ničom inom nedohodla, a teda ani na tom, aký režim nastane, ak nebude splácať pôžičky, ohľadne splatnosti tej ktorej pôžičky. Právny zástupca žalovaného v 2. rade na pojednávaní dňa 09.03.2017 uviedol, že žalobu voči žalovanému v 2. rade žiada zamietnuť. Žalobca na pojednávaní dňa 09.03.2017 uviedol, že ústne sa so žalovanou v 1. rade dohodol, že keď bude peňažné prostriedky potrebovať, tieto mu vráti do dvoch týždňov, ktorú skutočnosť žalovaná v 1. rade následne na pojednávaní poprela. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 06.04.2017 uviedol, že žalovaná v 1. rade potvrdila a uznala záväzok voči žalobcovi čo do dôvodu aj výšky. Žalovaný v 2. rade je postavený v procesnom postavení pasívne legitimovanej procesnej strany z dôvodu, že na základe zmlúv o pôžičke prijal plnenie od žalobcu vo výške 52 000 eur, nakoľko účet žalovaného v 2. rade bol označený ako platobné miesto. Žalovaný v 2. rade prijal plnenie bez právneho dôvodu, nakoľko ako sám tvrdí vo svojej výpovedi v rámci vyšetrovania v trestnom konaní, nevedel o aké prostriedky ide, avšak týmto účtom disponoval, ako aj žalovaná v 1. rade. Žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 06.04.2017 žiadala, aby žaloba voči žalovanému v 2. rade bola zamietnutá. Tvrdila, že žalobca vedel, že pôžičky budú poukázané na účet syna - žalovaného v 2. rade s tým, že syn mal dva účty, jeden svoj a druhý mali spoločný s tým, že obidvaja mali dispozičné oprávnenia s účtom nakladať. Účet, na ktorý žalobca poukázal peňažné prostriedky, k tomuto mali obidvaja dispozičné právo a chodili sem aj iné rôzne sumy od obchodných partnerov. Žalovaný v 2. rade mal svoj účet a ak mal on nejaké podližnosti, tieto si hradil zo svojho účtu. Celý chod domácnosti sa ale financoval zo spoločného účtu, ktorý bol zriadený pre žalovaného v 2. rade a z tohto účtu vyberala peňažné prostriedky aj žalovaná v 1. rade, aj žalovaný v 2. rade. Zo spoločného účtu sa financovali dve domácnosti, a to byť, v ktorom žil žalovaný v 2. rade v Novej Bani a tiež domácnosť, ktorú mala v Nitre. Právny zástupca žalovaného v 2. rade na pojednávaní dňa 06.04.2017 uviedol, že žalovaný v 2. rade nebol stranou pri zmluvách o pôžičkách, a to aj s poukazom na to, že bol účet žalovaného uvedený na zmluvách o pôžičkách, na ktoré mal žalobca poukázat peňažné prostriedky, nepreukazuje jeho pasívnu legitímáciu v spore. Vôbec nie je preukázané, že suma, ktorá bola žalovaným v 2. rade vybratá, je zo sumy, ktorú zaslal žalobca na jeho účet. V prípade peňažných prostriedkov ide o vec zmiešanú a nie je možné presne určiť, ktoré peňažné prostriedky boli vybrané. Z opatrnosti vzniesol aj námietku premlčania z titulu bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca uzavrel so žalovanou v 1. rade podľa § 657 Občianskeho zákonníka písomnú zmluvu o pôžičke dňa 14.03.2014, na základe ktorej poskytol žalovanej v 1. rade peňažné prostriedky vo výške 26.000 eur, na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 10.03.2014 peňažné prostriedky vo výške 13.000 eur a na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 17.02.2014 peňažné prostriedky vo výške 13.000 eur. Podľa článku 1 zmlúv o pôžičkách zo dňa 14.03.2014, 10.03.2014, 17.02.2014 sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť peňažné prostriedky žalovanej na účet č. 413054605/0900. Na základe uzavretej zmluvy o pôžičke zo dňa 17.02.2014 žalobca poukázal žalovanej v 1. rade peňažné prostriedky vo výške 13.000 eur hotovostným vkladom zo dňa 17.02.2014 pre príjemcu - číslo účtu, kód banky: XXXXXXXXXX/XXXX. Žalobca poskytol žalovanej v 1. rade pôžičku vo výške 13 000 eur na základe zmluvy o pôžičke zo dňa XX.XX.XXXX o čom svedčí doklad

vyhotovený Slovenskou sporiteľňou, a.s. zo dňa 12.03.2014 (čl. 127), kedy žalobca poukázal 13 000 eur na číslo účtu, kód banky: XXXXXXXXXX/XXXX. Žalobca plnil aj zo zmluvy o pôžičke zo dňa 14.03.2014. Dňa 14.03.2014 poukázal žalovanej v 1. rade 16 000 eur na číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX a dňa 17.03.2014 z účtu žalobcu (čl. 129) bola odúčtovaná platba vo výške 10 000 eur v prospech príjemcu SK60 0900 0000 XXXX XXXX XXXX. Žalobca na základe troch zmlúv o pôžičke poskytol žalovanej v 1. rade pôžičku vo výške 52 000 eur v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka, čomu korešponduje povinnosť žalovanej v 1. rade poskytnutú pôžičku vrátiť. Žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 09.03.2017 uznala žalovanú sumu čo do právneho dôvodu aj výšky v celom rozsahu. Žiadala, aby jej súd povolil dlh splácať v splátkach, pričom výšku splátky neuviedla. Uviedla len, že mesačne zarába približne 1 000 eur. Žalovaná v 1. rade nepreukázala súdu žiadnym dôkazom dôvodnosť splácania dlhu v splátkach a to ani na pojednávaní dňa 06.04.2017. Z uvedeného dôvodu súd o povolení splátok pre žalovanú v 1. rade nerozhodol. Žalobca si od podania žaloby, t. j. od 03.06.2015 uplatnil 5,05 % ročný úrok z omeškania. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v ktorom sa uvádza, že výšku úrokov z omeškania ustanovuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v § 3 tohto nariadenia je uvedené, že výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ku dňu 03.06.2015 predstavovala základná úroková sadzba ECB 0,05 % + päť percentuálnych bodov, čomu zodpovedá nárok žalobcu na 5,05 % ročný úrok z omeškania. Žalovaná v 1. rade prevzala peňažné prostriedky v roku 2014, ale ku dňu podania žaloby, t. j. k 03.06.2015 nevrátila žalobcovi žiadnu sumu z poskytnutej pôžičky. Žalobca podal žalobu dňa 03.06.2015 na tunajší súd, čím vyzval žalovanú na plnenie. Podanú žalobu súd voči žalovanému v 2. rade v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. Žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy aj od žalovaného v 2. rade z dôvodu, že peňažné prostriedky boli podľa zmlúv o pôžičke poskytnuté a poukázané na účet č. XXXXXXXXXX/XXXX. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že účet pod číslom XXXXXXXXXX/XXXX vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s. patrí žalovanému v 2. rade (čl. 212). Žalobca síce poukázal žalovanému v 2. rade na účet 52.000 eur, pričom žalovaný v 2. rade nebol zmluvnou stranou pri uzatváraných zmluvách o pôžičke. V období od 01.02.2014 do 30.06.2014 bol majiteľom účtu žalovaný v 2. rade a spoludisponentom žalovaná v 1. rade. Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 03.03.2016 uviedla, že nevie uviesť, kto peňažné prostriedky v období od 01.02.2014 do 30.06.2014 vyberal, pretože boli vyberané prostredníctvom elektronickej podpisky. Ani z tohto dôvodu nie je možné zistiť, či a v akom rozsahu sa mal žalovaný v 2. rade bezdôvodne obohatiť. Výšku bezdôvodného obohatenia u žalovaného nepreukázal z týchto dôvodov ani žalobca. Žalovaný v 2. rade dňa 09.11.2015 na výsluchu pred OR PZ - odbor kriminálnej polície Žiar nad Hronom vo veci ČVS:ORP-434/2-VYS-LV-2015 uviedol, že osobu žalobcu v dobe poskytnutia pôžičky nepoznal, nevedel, z akého dôvodu boli jednotlivé sumy poukázané na jeho účet, pričom v tom období bol študent TU Zvolen. Žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 06.04.2017 žiadala zamietnuť žalobu voči žalovanému v 2. rade. Uviedla, že žalovaný v 2. rade mal svoj účet a spoločný účet so žalovanou v 1. rade, ktorý žalovaná v 1. rade uviedla do zmlúv o pôžičkách, nakoľko zmluvy vyhotovoval právnik na jej pokyn. Potvrdila, že na účet žalovaného v 2. rade pod č. 413054605/0900 boli pripisované aj iné sumy od investorov, obchodných partnerov žalovanej v 1. rade. Súd tieto okolnosti zistil po dátume 12.01.2017, po pripojení spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 4T/103/2016. Žalovaná v 1. rade potvrdila, že zo spoločného účtu sa financovala domácnosť jej aj žalovaného v 2. rade. Je potrebné uviesť, že na účet 413054605/0900 boli poukazované peňažné prostriedky aj od iných osôb ako od žalobcu, samotným žalovaným v 2. rade a žalovanou v 1. rade. Preto nie je možné ustáliť, či práve žalobcove peňažné prostriedky vybral žalovaný v 2. rade, čo potvrdila aj Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 03.03.2016 pre OR PZ Levice - odbor kriminálnej polície (čl. 212). Z uvedených dôvodov súd žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol, nakoľko nie je zrejmé, či sa žalovaný v 2. rade bezdôvodne obohatil z poukázaných peňažných prostriedkov žalobcom, prípadne v akej výške. Žalovaný v 2. rade vzniesol voči nároku žalobcu námietku premlčania. Na účet žalovaného v 2. rade boli pripísané žalobcom poskytnuté peňažné prostriedky v období od 17.02.2014 do 17.03.2014, pričom žalovaný v 2. rade prevzal platobný rozkaz so žalobou aj s doplnením žaloby dňa 15.02.2016. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Žalobca sa túto skutočnosť dozvedel najneskôr dňa 17.12.2015, kedy v doplnenej žalobe žiadal zaviazat' k zaplateniu žalovanej sumy aj žalovaného v 2. rade, pretože peňažné prostriedky boli poukázané na jeho účet. Podľa § 107 ods. 2 Obč. zák. najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky. Z uvedeného je zrejmé, že nárok žalobcu sa voči žalovanému v 2. rade nepremičal ani v subjektívnej ani v objektívnej lehote. S poukazom na § 255 ods. 1 CSP súd uviedol, že žalobca mal voči žalovanej v 1. rade úspech v celom rozsahu a

preto žalobcovi súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v 1. rade v rozsahu 100 %. Žalovaný v 2. rade bol úspešný a preto súd priznal žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v napadnutej zamietajúcej časti. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 52 000 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 03.06.2015 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým neuznal solidárny záväzok žalovaných v 1. a 2. rade a voči žalovanému v 2. rade žalobu zamietol. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie napriek jednoznačným zisteniam, že účet na ktorý žalobca poukázal sumu 52 000 eur patrí žalovanému v 2. rade a napriek zistenej skutočnosti, že žalovaný v 2. rade ako sám pred orgánom polície uviedol, nepoznal dôvod, pre ktorý mu bola celková suma 52 000, eur poukázaná, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ako bolo už konštatované, majiteľom účtu na ktorý žalobca poukázal sumu 52 000 eur je žalovaný v 2. rade. Pokiaľ žalovaný v 2. rade nevedel, z akého dôvodu mu bola na účet postupne pripísaná celková žalovaná suma, mal sa o takýto prírastok na účte zaujímať, resp. poukázané sumy vrátiť bezodkladne žalobcovi. Žalovanému v 2. rade takto vznikla zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Žaloba proti žalovanému v 2. rade bola podaná včas, teda v subjektívnej dvojročnej a objektívnej trojročnej premlčacej lehote. Žalovaná v 1. rade nie je spolumajiteľkou účtu, na ktorý bola žalovaná suma poukázaná žalovaná v 1. rade, je len osobou tiež disponujúcou uvedeným účtom, pričom takouto osobou môže byť ktokoľvek, nielen osoba blízka majiteľovi účtu. Bankové inštitúcie nepoznajú produkt bežného účtu, ktorý by mohol byť v spoluvlastníctve dvoch alebo viacerých fyzických osôb, (pokiaľ nejde o bezpodielové spoluvlastníctvo manželov). Medzi žalovanou v 1. rade a žalovaným v 2. rade sa jedná o príbuzenský vzťah matka a plnoletý syn. Žalovaný v 2. rade mal v čase prijatia plnenia od žalobcu 23 rokov. V konaní bolo preukázané oboznámením spisového materiálu Okresného súdu Levice sp. zn. 4T/103/2016, že žalovaný v 2. rade finančnými prostriedkami poukázanými žalobcom nakladal a tieto používal. Taktiež z oboznámených pohybov na účte je zrejmé, že pred plnením zo strany žalobcu na predmetný účet sa na tomto účte finančné prostriedky nenachádzali. Preto je nepochopiteľný záver súdu vedúci k ustáleniu, že nie je zrejmé, či sa žalovaný v 2. rade bezdôvodne obohatil z poukázaných peňažných prostriedkov žalobcom, prípadne v akej výške. Toto konštatovanie súdu je nesprávne, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko žalovaný prijal od žalobcu celkovú sumu 52 000 eur a to pripísaním na svoj bankový účet. Je teda nepochybne preukázané, že sa bezdôvodne obohatil práve o sumu 52 000 eur. Žalovaný v 2. rade prijatím celkového plnenia vo výške 52.000 eur na svoj účet prijal plnenie bez právneho dôvodu, nakoľko ako sám tvrdil, nevedel, o aké peniaze sa jedná. Práve z tohto dôvodu mal plnenie poukázané žalobcom žalobcovi bezodkladne vrátiť. Záväzok žalovanej v 1. rade voči žalobcovi je nesporný, nakoľko žalovaná uvedený záväzok aj sama uznala a žalovaný v 2. rade získajúc predmet bezdôvodného obohatenia v žalovanej sume, musí tento predmet žalovanú sumu vydať tomu, na úkor koho ho získal, teda žalobcovi. Týmto je jednoznačne preukázaný solidárny záväzok žalovaných v 1. a 2. rade a daná ich povinnosť zaplatiť žalovanú sumu žalobcovi spoločne a nerozdielne.

3. Žalovaný v 2. rade sa vyjadril k podanému odvolaniu žalobcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny priznal žalovanému v 2. rade náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Poukázal na to, že zmluvnou stranou zmlúv o pôžičke bola výlučne žalovaná v 1. rade, preto súd správne uzavrel, že voči žalovanému v 2. rade bola žaloba podaná nedôvodne. To, že je majiteľom účtu, na ktorý podľa zmluvy o pôžičke žalobca ako veriteľ plnil, je právne irelevantné. Nešlo teda o plnenie bez právneho dôvodu, ale práve naopak, právnym dôvodom plnenia žalobcu boli platne uzavreté zmluvy o pôžičke. Žalobca počas celého trvania sporu jednoznačne poukazoval na to, že právnym dôvodom uplatneného nároku sú zmluvy o pôžičke uzavreté výlučne so žalovanou v 1. rade. Právny základ nároku voči žalovanému v 2. rade ako bezdôvodné obohatenie bolo označené a skutkovo vymedzené až na pojednávaní dňa 06.04.2017 pri vyjadrení právneho zástupcu žalobcu podľa § 182 CSP. Mal za to, že neexistuje žiadny zákonný dôvod na posúdenie žalobcom uplatneného nároku ako nároku pôsobiacého voči žalovaným spoločne a nerozdielne. Poukázal na to, že právo nepripúšťať takú konštrukciu ako uvádza odvolateľ, že by mohol existovať spoločný a nerozdielny záväzok dvoch osôb na základe úplne odlišných záväzkov. Nemôže existovať solidárny záväzok titulom

zmluvy o pôžičke voči žalovanej v 1. rade a bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v 2. rade. Je názoru, že vo všeobecnosti u bezdôvodného obohatenia nemožno založiť v žiadnom prípade solidárnu zodpovednosť viacerých osôb s poukazom na judikatúru R26/1975. Sekundárne poukazuje na právny názor prezentovaný v konaní pred súdom prvej inštancie o tom, že aj keby k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného v 2. rade došlo, bolo by už takéto právo premlčané. Súd prvej inštancie sa v bode 45. odôvodnenia rozsudku s týmto právnym názorom nestotožnil, avšak mal za to, že vznesenie námietky premlčania z opatrnosti bolo plne dôvodné. S poukazom na § 140 ods. 2 CSP a rozhodnutie NS SR z 28.09.2010 sp. zn. 6Cdo/99/2010 uviedol, že zmenená žaloba je vlastne novou žalobou s tým, že do zmeny žaloby plynie premlčacia doba. Preto podanie žaloby proti žalovanému v 2. rade na podklade záväzku so zmluvou o pôžičke nemalo vplyv na plynutie premlčacej doby z prípadného bezdôvodného obohatenia s poukazom na uznesenie NS SR z 30.04.2009 sp. zn. 4Cdo/87/2007. Nakoľko od podania žaloby až do dňa, kedy právny zástupca predniesol zmenu návrhu - začal tvrdiť, že voči žalovanému v 2. rade ide o nárok titulom bezdôvodného obohatenia (zápisnica zo 06.04.2017), plynula do tohto dňa premlčacia doba prípadného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v 2. rade. Subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy žalobca vložil finančné prostriedky na účet žalovaného 18.02.2014, 13.03.2014, 15.03.2014, resp. 18.03.2014 a uplynula po 2 rokoch, t. j. 18.02.2016, 13.03.2016, 15.03.2016, resp. 18.03.2016. V danej veci aplikuje subjektívnu premlčaciu dobu z dôvodu, že žalobca mal už v deň vkladu finančných prostriedkov na bankový účet žalovaného v 2. rade vedomosť o tom, komu patrí bankový účet, kam vkladal peniaze. Konkrétne na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Levice sp. zn. 4T/103/2016 to žalobca v postavení poškodeného dňa 28.06.2017 vyslovene potvrdil (ide o konanie za podvod vedené proti žalovanej v 1. rade). O uvedenom predkladá zápisnicu o hlavnom pojednávaní zo dňa 28.06.2017, keď tento dôkaz neexistoval v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto v zmysle § 366 písm. d/ CSP jedná sa o prípustný nový dôkaz, keďže žalovaný v 2. rade tento dôkaz nemohol bez svojej viny predložiť skôr.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 470 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 470 ods.2 zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len CSP) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

7. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý zákon zrušil OSP a ustanovil, že platí aj pre (dovtedy) začaté konania (princíp okamžitej aplikovateľnosti), keď účinky úkonov dovtedy učinенých podľa OSP zostávajú zachované.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods.2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa v danej právnej veci podanou žalobou zo dňa 03.06.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú v 1. rade zaplatiť žalobcovi sumu 52 000 eur s prísl. titulom poskytnutých peňažných pôžičiek zo dňa 14.03.2014 vo výške 26 000 eur, zo dňa 10.03.2014 vo výške 13 000 eur, zo dňa 17.02.2014 vo výške 13 000 eur uzatvorených v písomnej forme, ktoré pôžičky poskytol žalobca vkladom na účet žalovanej v 1. rade. Právny zástupca žalobcu v písomnom podaní zo dňa 17.12.2015, doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.12.2015 uviedol, že žalovaná v 1. rade

mu napriek výzve dlh titulom predmetných peňažných pôžičiek nevrátila a po podaní žaloby zistil, že bankový účet uvedený v predmetných zmluvách o peňažnej pôžičke, na ktorý žalobca poukázal peňažné prostriedky titulom predmetných zmlúv o peňažnej pôžičke, patrí synovi žalovanej v 1. rade, ktorý dostal peňažné prostriedky do svojej dispozície a s nimi nakladal spolu so žalovanou v 1. rade. Navrhol, aby súd zaviazal žalovaných v 1.a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu s prísl. Právny zástupca žalobcu v písomnom podaní zo dňa 03.01.2017, doručeným súdu prvej inštancie dňa 03.01.2017 uviedol, že z obsahu spisu v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 4T/103/2016 jednoznačne vyplýva, že žalobca poukázal predmetné peňažné prostriedky na základe predmetných zmlúv o peňažnej pôžičke na účet žalovaného v 2. rade, čím je daná pasívna legitímácia žalovaných v 1.a 2. rade. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 12.01.2017 uviedol, že tým, že žalobca vložil, resp. poukázal titulom predmetných peňažných pôžičiek na účet žalovaného v 2. rade žalovanú istinu, je daná pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade, ktorými s nimi nakladal. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 06.04.2017 uviedol, že pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade je daná tým, že na základe predmetných zmlúv o peňažných pôžičkách, v ktorých bolo uvedené číslo účtu žalovaného v 2. rade, žalovaný v 2. rade prijal plnenie od žalobcu vo výške žalovanej istiny, nakoľko účet žalovaného v 2. rade bol označený ako platobné miesto, teda žalovaný v 2. rade prijal takto plnenie bez právneho dôvodu, nakoľko sám tvrdil v trestnom konaní, že nevedel o aké peňažné prostriedky sa jedná, avšak s týmto účtom disponovali či už žalovaný v 2. rade, resp. žalovaná v 1. rade, ktorá skutočnosť zakladá solidárny záväzok žalovaných v 1.a 2. rade. Žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 09.03.2017 uznala dlh voči žalobcovi titulom predmetných peňažných pôžičiek čo do dôvodu a výšky. Žalobca na pojednávaní dňa 09.03.2017 uviedol, že po uzatvorení predmetných zmlúv o peňažných pôžičkách sa už so žalovanou v 1. rade nerozprávali, taktiež ale uviedol, že sa ústne s žalovanou v 1. rade dohodli tak, že keď bude potrebovať peňažné prostriedky, tieto mu vráti do dvoch týždňov potom, ako ju o vrátenie pôžičiek požiada. Žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 09.03.2017 uviedla, že po uzatvorení predmetných zmlúv u peňažných pôžičkách sa so žalobcom ústne nedohodli ohľadne splatnosti predmetných pôžičiek. Žalobca predložil súdu mailovú komunikáciu so žalovanou v 1. rade (č. l. 135 až 141 spisu) z ktorej obsahu vyplýva, že žalobca pred podaním žaloby vyzval žalovanú v 1. rade na vrátenie žalovanej istiny. Žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 06.04.2017 uviedla, že žalobca mal vedomosť o tom, že pôžičky budú poukázané na účet žalovaného v 2. rade, ku ktorému účtu mali obaja žalovaní dispozičné oprávnenie, na ktorý účet chodili žalovanej v 1. rade aj iné rôzne sumy od iných investorov a obchodných partnerov, celý chod samostatných domácností oboch žalovaných sa financoval z tohto účtu, obaja žalovaní vyberali z tohto účtu peňažné prostriedky. Na pojednávaní dňa 09.03.2017 právny zástupca žalovaného v 2. rade uviedol, že žalobca si uplatňuje žalovanú istinu vo vzťahu k žalovanej v 1. rade titulom predmetných zmlúv o peňažnej pôžičke, ktorých účastníkom žalovaný v 2. rade nebol, účet žalovaného v 2. rade bol platobným miestom, ktorá skutočnosť nepreukazuje pasívnu legitímáciu žalovaného v 2. rade, nie je preukázané, že žalovaná istina poukázaná na účet žalovaného v 2. rade bola žalovaným v 2. rade vybratá z účtu a zároveň uplatnil námietku premlčania uplatneného právneho nároku titulom bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému v 2. rade.

11. Žalobca podal odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

12. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

13. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci vychádzajúc z rozsahu vykonaného dokazovania zaujal názor, že žaloba žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade nebola dôvodne podaná. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 657, § 100 ods.1, § 107 ods.1,2, § 451 ods.1,2, § 456 veta prvá, § 517 ods.1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka tým, že žalobca uzavrel so žalovanou v 1. rade písomnú zmluvu o pôžičke dňa 14.03.2014, na základe ktorej poskytol žalovanej v 1. rade peňažné prostriedky vo výške 26 000 eur, na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 10.03.2014 peňažné prostriedky vo výške 13 000 eur a na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 17.02.2014 peňažné prostriedky vo výške 13.000 eur. Podľa článku 1 zmlúv o pôžičkách zo dňa 14.03.2014, 10.03.2014, 17.02.2014 sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť peňažné prostriedky

žalovanej na účet č. XXXXXXXXXX/XXXX. Na základe uzavretej zmluvy o pôžičke zo dňa 17.02.2014 žalobca poukázal žalovanej v 1. rade peňažné prostriedky vo výške 13 000 eur hotovostným vkladom zo dňa 17.02.2014 pre príjemcu - číslo účtu, kód banky: XXXXXXXXXX/XXXX. Žalobca poskytol žalovanej v 1. rade pôžičku vo výške 13 000 eur na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 10.03.2014, o čom svedčí doklad vyhotovený Slovenskou sporiteľňou, a.s. zo dňa 12.03.2014 (čl. 127), kedy žalobca poukázal 13 000 eur na číslo účtu, kód banky: XXXXXXXXXX/XXXX. Žalobca plnil aj zo zmluvy o pôžičke zo dňa 14.03.2014. Dňa 14.03.2014 poukázal žalovanej v 1. rade 16 000 eur na číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX a dňa 17.03.2014 z účtu žalobcu (čl. 129) bola odúčtovaná platba vo výške 10 000 eur v prospech príjemcu SK60 XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Žalobca na základe troch zmlúv o pôžičke poskytol žalovanej v 1. rade pôžičku vo výške 52 000 eur, čomu korešponduje povinnosť žalovanej v 1. rade poskytnutú pôžičku vrátiť. Žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 09.03.2017 uznala žalovanú sumu čo do právneho dôvodu aj výšky v celom rozsahu. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že účet pod číslom XXXXXXXXXX/XXXX vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s. patrí žalovanému v 2. rade (čl. 212). Žalobca síce poukázal žalovanému v 2. rade na účet 52 000 eur, pričom žalovaný v 2. rade nebol zmluvnou stranou pri uzatváraných zmluvách o pôžičke. V období od 01.02.2014 do 30.06.2014 bol majiteľom účtu žalovaný v 2. rade a spoludisponentom žalovaná v 1. rade. Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 03.03.2016 uviedla, že nevie uviesť, kto peňažné prostriedky v období od 01.02.2014 do 30.06.2014 vyberal, pretože boli vyberané prostredníctvom elektronickej podpisky. Ani z tohto dôvodu nie je možné zistiť, či a v akom rozsahu sa mal žalovaný v 2. rade bezdôvodne obohatiť. Výšku bezdôvodného obohatenia u žalovaného nepreukázal z týchto dôvodov ani žalobca. Žalovaný v 2. rade dňa 09.11.2015 na výsluchu pred OR PZ - odbor kriminálnej polície Žiar nad Hronom vo veci ČVS:ORP-434/2-VYS-LV-2015 uviedol, že osobu žalobcu v dobe poskytnutia pôžičky nepoznal, nevedel, z akého dôvodu boli jednotlivé sumy poukázané na jeho účet, pričom v tom období bol študent TU Zvolen. Žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 06.04.2017 žiadala zamietnuť žalobu voči žalovanému v 2. rade. Uviedla, že žalovaný v 2. rade mal svoj účet a spoločný účet so žalovanou v 1. rade, ktorý žalovaná v 1. rade uviedla do zmlúv o pôžičkách, nakoľko zmluvy vyhotovoval právnik na jej pokyn. Potvrdila, že na účet žalovaného v 2. rade pod č. XXXXXXXXXX/XXXX boli pripisované aj iné sumy od investorov, obchodných partnerov žalovanej v 1. rade. Súd tieto okolnosti zistil po dátume 12.01.2017, po pripojení spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 4T/103/2016. Žalovaná v 1. rade potvrdila, že zo spoločného účtu sa financovala domácnosť jej aj žalovaného v 2. rade. Je potrebné uviesť, že na účet XXXXXXXXXX/XXXX boli poukazované peňažné prostriedky aj od iných osôb ako od žalobcu, samotným žalovaným v 2. rade a žalovanou v 1. rade. Preto nie je možné ustáliť, či práve žalobcove peňažné prostriedky vybral žalovaný v 2. rade, čo potvrdila aj Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 03.03.2016 pre OR PZ Levice - odbor kriminálnej polície (čl. 212). Z uvedených dôvodov súd žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol, nakoľko nie je zrejmé, či sa žalovaný v 2. rade bezdôvodne obohatil z poukázaných peňažných prostriedkov žalobcom, prípadne v akej výške. Žalovaný v 2. rade vzniesol voči nároku žalobcu námietku premlčania. Na účet žalovaného v 2. rade boli pripísané žalobcom poskytnuté peňažné prostriedky v období od 17.02.2014 do 17.03.2014, pričom žalovaný v 2. rade prevzal platobný rozkaz so žalobou aj s doplnením žaloby dňa 15.02.2016. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Žalobca sa túto skutočnosť dozvedel najneskôr dňa 17.12.2015, kedy v doplnenej žalobe žiadal zaviazat' k zaplateniu žalovanej sumy aj žalovaného v 2. rade, pretože peňažné prostriedky boli poukázané na jeho účet. Podľa § 107 ods. 2 Obč. zák. najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky. Z uvedeného je zrejmé, že nárok žalobcu sa voči žalovanému v 2. rade nepremičal ani v subjektívnej ani v objektívnej lehote.

14. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Občianskeho zákonníka

15. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, pretože na vznik záväzkového vzťahu sa vyžaduje reálne odovzdanie veci dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka (pri peňažnej pôžičke), alebo odovzdaním z „ruky do ruky“ (pri nepeňažnej pôžičke). Zmluva o pôžičke je zmluva, ktorou jedna strana (veriteľ) prenecháva druhej strane (dlžníkovi) veci určené podľa druhu a táto druhá strana sa zaväzuje vrátiť po čase veci rovnakého druhu. Z ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka možno vymedziť pojmové znaky zmluvy o pôžičke, ktorými sú určenie zmluvných strán, prenechanie druhovo určenej veci, ktorá je predmetom zmluvy, dočasnosť zmluvného vzťahu, povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu. Napriek dočasnosti zmluvného vzťahu medzi podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke nepatrí

určenie doby, dokedy má byť vec vrátená, dohodnutou dobou podľa § 657 Občianskeho zákonníka nie je presné určenie doby, kedy má byť vec vrátená. Vznik pôžičky predpokladá dohodu strán a skutočné odovzdanie predmetu pôžičky. Pri peňažnej pôžičke môže dôjsť k odovzdaniu požičanej sumy i bezhotovostným prevodom na účet dlžníka. Ak konštantná judikatúra v zhode s doktrínou nevyžaduje fyzické odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi, bolo by zbytočným a neodôvodneným obmedzením autonómie vôle zmluvných strán nepripustiť určenie bankového účtu tretej osoby ako miesta, kam má byť predmet pôžičky prevedený, ak sa na tom strany zmluvy o pôžičke dohodnú. Uskutočnením prevodu je potom splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi podľa § 657 Občianskeho zákonníka (Ro NS ČR z 11.11.2008 sp. zn. 28 Cdo 3790/2008). Teda v prípade peňažnej pôžičky veriteľ zo zmluvy o pôžičke splní svoj záväzok prenechať dlžníkovi peniaze v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka nielen ich odovzdaním dlžníkovi v hotovosti, ale aj formou bezhotovostného platobného styku, t.j. bezhotovostným prevodom na účet dlžníka, príp. dohody zmluvných strán na dlžníkom označený účet tretej osoby, ku ktorému má dlžník dispozičné oprávnenie. Základnou povinnosťou dlžníka je vrátiť vec toho istého druhu (istinu), v tom istom množstve, v tej istej akosti, v dohodnutom čase. Pokiaľ doba vrátenia požičanej sumy nebola zmluvne dojednaná, je dlžník povinný vrátiť vec prvého dňa po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. V prípade, že veriteľ (žalobca) neunesie bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno o existencii pôžičky, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech. Odlišná situácia je v prípade, ako bolo v konaní preukázané, že suma pôžičky bola prevedená z účtu veriteľa na účet dlžníka. V situácii, keď suma prevedená na účet dlžníka nepredstavovala pôžičku od veriteľa a žiadny iný právny dôvod tohto plnenia nie je v súdnom konaní preukázaný, je potrebné vziať do úvahy možnú právnu kvalifikáciu rozhodujúcich skutočností ako bezdôvodné obohatenie v zmysle ustanovenia § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka.

16. Podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

17. Podľa § 451 ods.2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

18. Dôvodom vzniku záväzku je získanie bezdôvodného obohatenia na úkor iného. Na základe toho vzniká záväzkový vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie vydať, a medzi tým, na úkor koho sa niekto obohatil, ktorý má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, aj keď to zákon výslovne neustanovuje. Majetkový prospech bol získaný plnením bez právneho dôvodu, ide o také plnenie, kde od začiatku nebol právny dôvod na plnenie. To znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, najmä zmluva, na základe ktorej sa spravidla plní.

19. Podľa § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

20. Podľa § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

21. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Všeobecne možno povedať, že ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než objektívne premlčacie doby. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto ani subjektívna lehota nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Aj v tomto prípade rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ustanovení § 107 ods. 1. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu (§ 452), ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia

plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu, a komu plnil. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnené získaného majetkového prospechu sa vyžaduje skutočná, a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti.

22. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako aj obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a odvolací súd sa zároveň v celom rozsahu stotožňuje aj s právnymi závermi súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nevidel dôvody, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

23. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal vo vzťahu k žalovanej v 1. rade, že žalobca ako veriteľ a žalovaná v 1. rade ako dlžník uzatvorili zmluvy o peňažnej pôžičke zo dňa 14.03.2014 vo výške 26 000 eur, zo dňa 10.03.2014 vo výške 13 000 eur, zo dňa 17.02.2014 vo výške 13 000 eur v písomnej forme, ktoré pôžičky poskytol žalobca žalovanej v 1. rade vkladom, resp. prevodom na účet uvedený v predmetných zmluvách, teda žalobca ako veriteľ prenechal žalovanej v 1. rade ako dlžníkovi peňažné prostriedky celkom vo výške 52 000 eur vkladom na účet, resp. bezhotovostným prevodom na účet tretej osoby (žalovaného v 2. rade) ako miesta, kam má byť predmet pôžičky prevedený, ku ktorému mala žalovaná v 1. rade ako dlžník dispozičné oprávnenie, teda nesporne vznikol medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade ako zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky. Žalovaná v 1. rade nepoprela, potvrdila skutkové tvrdenia žalobcu o uzatvorení predmetných zmlúv o peňažných pôžičkách medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade, aj o ich poskytnutí vkladom, resp. prevodom na účet žalovaného v 2. rade, ku ktorému účtu mala dispozičné oprávnenie. Z žalobcom predložených písomných zmlúv o peňažných pôžičkách nesporne vyplýva, že predmet predmetných zmlúv o peňažnej pôžičke bol poukázany na číslo účtu, ktorý bol uvedený v predmetných zmluvách, ktorý účet je podľa správy Slovenskej sporiteľne, a.s. osobným účtom žalovaného v 2. rade (majiteľ účtu), ku ktorému účtu mali od 12.7.2011, aj v období od 01.02.2014 do 30.06.2014 dispozičné právo žalovaní v 1.a 2. rade. Žalobca predložil súdu listinné doklady preukazujúce tú skutočnosť, že vložil v hotovosti na účet žalovaného v 2. rade vedený v Slovenskej sporiteľni a.s. (totožný s číslom účtu uvedeným v predmetných zmluvách o peňažných pôžičkách) dňa 17.02.2014 sumu 13 000 eur, dňa 12.03.2014 sumu 13 000 eur, 14.03.2014 sumu 16 000 eur. Zo správy Tatra banky, a.s. vyplýva, že z účtu žalobcu bol dňa 17.03.2014 zrealizovaný prevod sumy vo výške 10 000 eur na účet žalovaného v 2. rade (totožný s číslom účtu uvedeným v predmetných zmluvách o peňažných pôžičkách), ktorá suma bola podľa prehľadu transakcií Slovenskej sporiteľne, a.s. zúčtovaná na účte žalovaného v 2. rade dňa 18.03.2014. Žalobca ako veriteľ v spore vo vzťahu k žalovanej v 1. rade ako dlžníkovi uniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o existencii predmetných peňažných pôžičiek, preto muselo rozhodnutie súdu vyznieť v jeho prospech vo vzťahu žalovanej v 1. rade.

24. Odvolací súd zhodne ako súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v 2. rade nebol v konaní pasívne legitimovaný, keďže z vôle zmluvných strán predmetných peňažných pôžičiek bolo určené, že bankový účet žalovaného v 2. rade (tretej osoby) je miestom, kam mal byť predmet predmetných peňažných pôžičiek prevedený, ktorej skutočnosť preukazuje jednak tvrdenie žalovanej v 1. rade v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj výpoveď žalobcu podľa obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 28.06.2017 v konaní vedenom na Okresnom súde Levice sp. zn. 4T 103/2016 (ktorý prostriedok procesnej obrany v odvolacom konaní mohol byť použitý v zmysle ustanovenia § 366 CSP). Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že uplatnený právny nárok žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, pokiaľ by ovšem bezdôvodné obohatenie žalovaného v 2. rade na úkor žalobcu vzniklo (avšak nevzniklo), by bol uplatnený v subjektívnej premlčacej dobe, ktorá by vzhľadom na rozhodujúce skutočnosti uvedené v bode 23. tohto rozsudku začala plynúť už od času ako žalobca plnil na účet žalovaného v 2. rade vzhľadom na podanie žaloby na súde dňa 03.06.2015, keďže žalobca v čase plnenia skutočne vedel o tom, kto na jeho úkor získal

majetkový prospech. Aj v prípade, že by žalobca mal skutočnú vedomosť o tom, že žalovaný v 2. rade na jeho úkor neoprávnene získal majetkový prospech až v decembri 2015, vzhľadom na podanie žalobcu doručené súdu zo dňa 18.12.2015, (keď nie je právne významné ako žalobca právne kvalifikoval v tomto podaní svoj právny nárok), by bol uplatnený právny nárok žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému v 2. rade v subjektívnej premlčacej dobe (§ 107 Občianskeho zákonníka).

25. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci riadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku v zmysle § 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre vec podstatný význam, ktorá odpoveď dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby súd zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, teda obsahuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia, teda odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

26. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa v podanom odvolaní ďalej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo v súlade s ustanoveniami § 191 CSP. Odvolací dospel k záveru, že v danej právnej veci doposiaľ vykonaným dokazovaním boli preukázané rozhodujúce skutočnosti, súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu veci, keď je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 185 ods.1 CSP rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie.

27. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

28. O trovách odvolacieho konania strán sporu odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému v 2. rade, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).